

Nieuwsbrief

14de jaargang
nr. 29
november 2008

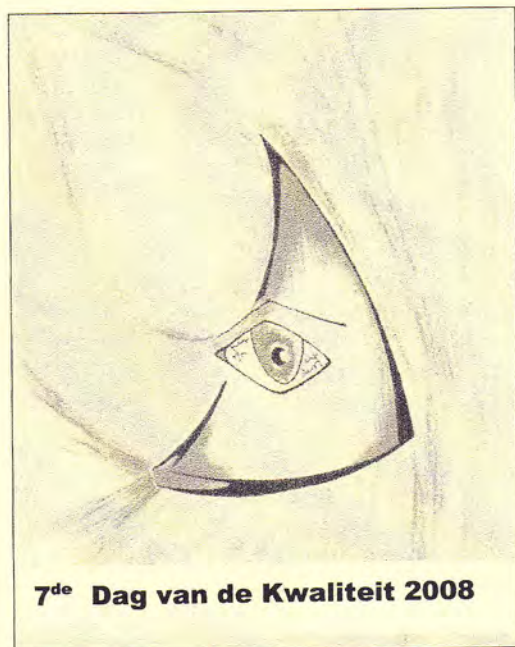
7^e dag van de kwaliteit in de GGZ

14 jaar later de zevende alweer brengen wij in Nijmegen mensen uit de Geestelijke Gezondheidszorg bij elkaar om samen te bekijken hoe onze kwaliteit van leven verbeterd kan worden.

Ontmoeting, debat, informatie, lezingen, Fototentoonstelling, diversen workshops, Muziek en film komen hierbij aan bod.

26 november 2008
van 11.00uur tot 17.00 uur
in Lux en Foyer.

Wees welkom.

Inhoud:	Blz:
Wajongers	2
Zoeken naar een term	3
De Formulierenbrigade	4
Onder een Dak	4
Tien vragen aan Jean Acampo	5
Basisberaad Rivierland	6
Herwonnen levenskracht	7
Buitenspel, gedicht	8
Ontmoetingsmiddag Druten	9
Een steekje los	10
IrisZorg	11
Als Ieder Ander(s)	12

Wajongers bieden financiële voordelen voor werkgevers

door: Job Schellekens

De Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (hierna: Wajong) is een relatief nieuwe wet. Zij geldt voor alle Nederlanders die op jonge leeftijd arbeidsgehandicapt zijn geraakt en geen arbeidsverleden hebben opgebouwd. Is van dit laatste wel sprake, dan is de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) van toepassing.

Job Schellekens

Uiteraard kan de mate van arbeidsongeschiktheid in de loop van de tijd afnemen. Mocht een Wajonggerechtigde besluiten om betaald te gaan werken, dan is het voor hem van belang om op de hoogte te zijn van een aantal zaken. Zo biedt de wet de werkgever enkele financiële voordelen, indien hij een Wajonggerechtigde in dienst neemt. Dergelijke voordelen kunnen een extra stimulans zijn om een Wajonggerechtigde aan te nemen. Daarnaast bestaan er andere middelen die het in dienst nemen van een

Wajonggerechtigde kunnen faciliteren. Ik zal enkele voorbeelden behandelen.

Allereerst bestaat er een financieel voordeel, dat betrekking heeft op de loondoorbetalingsverplichting van de werkgever. Normaliter moet een werkgever van een zieke werknemer 70% van het loon doorbetalen, zie artikel 629 lid 1 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (kortweg: art. 7:629 lid 1 BW). Deze loondoorbetalingsverplichting geldt voor maximaal twee jaar. Wanneer de werknemer een riant salaris heeft, wordt dit uiteraard een dure grap voor de werkgever. Gaat het echter om een Wajonggerechtigde, dan neemt het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) het grootste gedeelte van de loondoorbetalingsverplichting voor zijn rekening. Dus de werkgever, die een Wajonggerechtigde aanneemt, hoeft bij ziekte van die Wajonggerechtigde minder loon door te betalen dan bij een reguliere werknemer. Ten tweede heeft een werkgever die een Wajonggerechtigde in dienst neemt, recht op een

premiëkorting. Elke werkgever is namelijk verplicht om premie te betalen ten behoeve van allerlei overheidsfondsen.

Voorbeelden van dergelijke fondsen zijn het WW-fonds en het arbeidsongeschiktheidsfonds. Hieruit betaalt de overheid respectievelijk de WW-uitkeringen en de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Wanneer een werkgever iemand met een Wajonguitkering in dienst neemt, dan heeft de werkgever recht op een korting op die premie. Deze bedraagt € 1701,- per jaar (zie art. 50 lid 1 en 3 Wet financiering sociale verzekeringen).

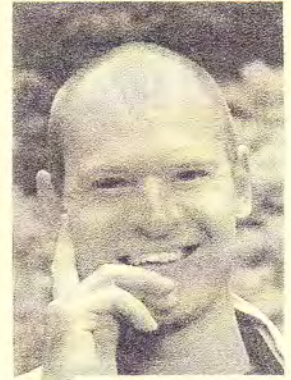
Tot slot kan een werkgever een Wajonggerechtigde op proef aannemen, de zogeheten 'proefplaats'. Deze duurt maximaal drie maanden. Gedurende deze periode behoudt de Wajonggerechtigde / werknemer zijn uitkering. Indien de proefplaats zowel de werknemer als de werkgever goed bevalt, kan de werknemer in vaste loondienst worden genomen.

Uit bovenstaande voorbeelden blijkt dat de overheid er veel aan doet om werkgevers te prikkelen Wajonggerechtigden in dienst te nemen. Veelal zijn werkgevers en Wajonggerechtigden echter niet op de hoogte van dergelijke prikkels. Daarom is het voor de Wajonggerechtigde, die besluit om een betaalde baan te gaan zoeken, van belang om kennis te nemen van de voordelen die de wet de werkgever biedt. Op deze manier kan hij, bijvoorbeeld tijdens een sollicitatiegesprek, de potentiële werkgever op de hoogte te stellen daarvan. Wellicht vormt dit voor een werkgever een extra reden om de Wajonggerechtigde aan te nemen. ⇐

Zoeken naar een term

Column door: Vincent van Dongen

Als je deze Nieuwsbrief leest, is het je niet ontgaan, dat de Dag van de Kwaliteit eraan komt. Bij de vorige Dag, over gemeentelijk WMO-beleid, zat wethouder Lenie Scholten in het forum en vroeg ze mij bij het debat: "Hoe willen jullie eigenlijk genoemd worden?" Ik zei dat er meerdere termen gebruikt worden in de cliëntenbeweging, maar dat ik zelf de voorkeur geef aan 'mensen met een psychiatrische problematiek'. De meesten zijn het erover eens dat 'psychiatrisch patiënt' een stigmatiserende term is, die vermeden moet worden.

Vincent van Dongen

Het thema van de Dag van de Kwaliteit is de beeldvorming over ons. En in die beeldvorming is de benaming, die we onszelf geven, niet onbelangrijk, omdat die naam ook een beeld bevat: vind je jezelf een patiënt, die lijdt onder zijn ziekte en daarvoor behandeling nodig heeft of een cliënt, die mondig is en als een klant voor een zorginstelling kiest en daar eisen aan verbindt, of een mens, die recht heeft op een menswaardig bestaan, maar voor wie de psychische problemen een handicap vormen? Het zegt iets over je zelfbeeld en over je beeld van de zorg, wat voor 'n naam je jezelf geeft.

Hoe noemt de buitenwereld ons? Ik heb een klein onderzoekje gedaan door bij zoekmachine Google verschillende benamingen in te voeren om te zien wat op het internet de meest gebruikte namen zijn. Het laagst scoren benamingen die het hebben over *mensen met een psychische handicap of beperking*, 1248 'hits' (zoekresultaten). De benaming *mensen met psychiatrische problematiek* komt 2069 keer voor. Maar vaker nog worden we op het internet *cliënt* genoemd. En dan niet cliënt van of uit de psychiatrie, maar *psychiatrische of ggz-cliënten*: 2810 hits.

Een stigmatiserende term, die je een stempeltje geeft, vind ik: je bent niet cliënt van de GGZ, maar je bent ggz-cliënt. Alsof het zorg krijgen van de psychiatrie een deel van je wezen uitmaakt. Ik was onthutst, toen ik ontdekte dat de term 'psychiatrisch patiënt', deze volgens mij meest stigmatiserende, meest negatieve term ook het meest voor komt: 16.690 hits. Anderhalf keer zoveel als de andere benamingen bij elkaar. De term psychiatrisch patiënt heeft bij mij een klank van lijdzzaam ondergaan, in plaats van actief voor

je eigen kracht uitkomen. Ik besluit dat er nog veel te doen is.

Maar ook voor het Basisberaad zelf is er werk aan de winkel. Mensen van de cliëntenraad van IrisZorg wijzen ons erop, dat we ook een taak hebben om aan de belangen van dak- en thuislozen te denken.

Met de Dag van de Kwaliteit willen we ook werken aan betere beeldvorming van mensen op straat en in de opvang. Spreken we beleidsmakers bij een gemeente, dan spreken we over 'mensen uit de psychiatrie, maatschappelijke opvang en verslavingszorg' als mensen voor wie de gemeente met de WMO aandacht moet hebben. Maar zelfs met die hele riedel vergeten we dan nog de vrouwen uit de vrouwenopvang, de familie en andere naasten van al deze mensen, waar ook beleid voor moet worden gemaakt. Ik slaak een zucht.

Kunnen we niet gewoon praten over *mensen*? ⇐

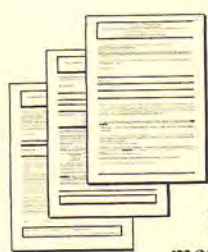

De Formulierenbrigade in De Kentering!

Door: Mariëtte van der Zwet

De Formulierenbrigade?

Wat gaan we nu weer krijgen? Nou, het zit zo. De mensen van de formulierenbrigade gaan samen met u na, of u recht hebt op één van de regelingen die de gemeente Nijmegen heeft om mensen met weinig inkomen te ondersteunen.

De gemeente Nijmegen wil graag dat zoveel mogelijk mensen van zoveel mogelijk regelingen gebruik maken. Daarom hebben ze de Formulierenbrigade in het leven geroepen. Een groep mensen is speciaal opgeleid om deze zogenaamde voorzieningencheck te doen. En om uitleg te geven over de verschillende regelingen. Misschien kunt u zelfs van meerdere regelingen gebruik maken. Sommige regelingen zijn landelijk vastgesteld en sommige door de gemeente Nijmegen. Dat maakt dat de inkomensgrenzen of de voorwaarden die gehanteerd worden nogal eens kunnen verschillen.

De mensen van de Formulierenbrigade worden op diverse werkplekken ingezet om zoveel mogelijk mensen te bereiken. Een van de mensen komt nu dus ook bij de Kentering werken. Zij gaat overigens ook bij de RIBW aan de slag. Op de Dag van de Kwaliteit, op 26 november, zal Mila aanwezig zijn om de eerste afspraken te maken met iedereen die dat wil. Vervolgens zal zij deze cliënten in De Kentering ontvangen. Haar werktijden zullen zijn op dinsdagmiddag of vrijdagochtend.

Ook na 26 november kunnen er uiteraard afspraken met haar gemaakt worden. Bel daarvoor gewoon naar het nummer van de cliëntondersteuning: 024-3249975.

Als uit de voorzieningencheck blijkt dat het voor u handig is om belasting terug te vragen, kan dat ook vanuit De Kentering. Ook dat kan soms aardig wat opleveren! ⇐

'Onder een Dak een stap dichterbij'

door: Jean Acampo

Cliëntenraden en Basisberaad hebben de afgelopen periode overleg gevoerd om activiteiten beter af te stemmen of zelfs te bundelen.

Er is een voorstel gemaakt waarin de activiteiten Infowinkel, Cliëntondersteuning en Basisberaden en de medezeggenschapsactiviteiten van de Zorginstellingen gekoppeld worden.

Zo kan een levensvatbare bundeling ontstaan van activiteiten die de stem van de GGz-client/verslavingszorg en maatschappelijke opvang een gezicht voor de toekomst geeft.

Erik van Lent: De cliëntenraad RIBW is voorstander van een regionale organisatie met onafhankelijke ondersteuning.

Hanne Schuurs: Bij de cliëntenraad van GGz Nijmegen is de wil om samen te werken aanwezig. Maar samenwerking moet groeien in de toekomst. Organisaties, en ook cliëntenraden, hebben het te druk gehad met interne zaken.

Vincent van Dongen: Samenwerking is de Basis voor de activiteiten van het beraad. Nieuwe huisvesting en liefst samen is in zijn ogen het speerpunt op korte termijn.

Ondersteuners: Met een grotere werkorganisatie kan je beter taken verdelen, de afstemming zal beter verlopen en zo komt er lijn in de lappendeken van cliëntenraden.

Met de directies en cliëntenraden van RIBW, GGz Nijmegen en Iriszorg worden de komende maanden afrondende gesprekken gevoerd over de samenwerking. ⇐

Tien vragen aan... Jean Acampo:

Het Basisberaad wordt ondersteund door Jean Acampo. Hij zet zichzelf niet graag in de spotlights en juist daarom stelde Bert Arts bij het vorige interview voor het stokje aan Jean door te geven, die achter de schermen veel werk verzet. Op het terras van een café wordt hij geïnterviewd door Elly de Louw. Vincent van Dongen schrijft het verslag met een van Jean zelf geleende pen.

1. Hoe lang ben je bij het Basisberaad en wat is jouw inbreng?

Eigenlijk was ik er al bij betrokken voordat het Basisberaad bestond. De voorloper ervan was het chronisch zieken en gehandicaptenplatform

waarvan ik coördinator was. Bert Arts en Riny Lousberg vertegenwoordigden daar de psychiatrie, maar groepen als ouderen en reumapatiënten waren veel uitgebreider in beeld. Bert en Riny wilden meer aandacht voor de psychiatrie en ik diende ze van advies wanneer ze op donderdagmiddag bij mij kwamen om gebruik te maken van mijn computer, brieven te schrijven etc.

We zijn mensen uit gaan nodigen en daaruit is het Basisberaad ontstaan.

2. Wat is jouw motivatie om bij het Basisberaad actief te zijn?

Ik vind het een leuke en diverse groep. De samenstelling bepaalt met welke activiteiten we ons bezig houden en het is leuk om dat proces mee te maken. Zoeken welke onderwerpen de mensen boeit, maar ook mensen activeren en laten zien wat belangrijk is, waar groeimogelijkheden zitten. En zoveel mogelijk mensen erbij betrekken.

Ook altijd leuk is de komst van nieuwe aanwas.

3. Ben jij een denker of een doener?

Ik denk wel veel, maar ik ben meer een doener. De valkuil is daarbij te veel naar me toe te halen om te regelen. Ik spring snel in als helper, als er iets mis gaat, ook voor zoiets kleins als het koffiezetapparaat van de infowinkel, dat het vanmiddag begeven geeft. Ik doe het liefst dingen met de mensen samen. Denken associeer ik met dromen.

Naast het Basisberaad in Nijmegen begeleid ik ook het Basisberaad in Tiel, het stichtingsbestuur en een aantal raden van de Gelderse Roos. Daar horen ook veel kleine doedingen bij, zoals het versturen van agenda's voor de vergaderingen.

Als we een nieuw onderkomen vinden, hoop ik dat daar administratieve ondersteuning bij komt. Gelukkig kosten dingen minder tijd naarmate je ze vaker hebt gedaan.

4. Waar kun jij van genieten?

Van de herfstkleuren, die nu heel mooi zijn, of zitten op een terras, zoals hier. Een paar uur wandelen op de zaterdag, mits het mooi weer is, daar kan ik ook echt van genieten. En stevige muziek draaien in de auto, Radiohead bijvoorbeeld.

5. Wat was jouw leukste ervaring bij deze groep?

Ik ben een paar keer spreekmeester geweest tijdens de Week van de Psychiatrie.

Een aantal jaren hebben we daar een forum bij gehad. Ik moest me daar even toe zetten, want ik hou er niet van om op de voorgrond te staan, maar het ging toch aardig. Zelfs die ene keer aan de Oldenbarneveldtstraat, dat het over seksualiteit ging.

6. Welke misstanden zou je willen veranderen binnen de psychiatrie?

De aansluiting van de verschillende zorgsoorten kan beter: het zoeken naar een vervolgbehandeling en dan weer helemaal je verhaal moeten doen; de scheidslijnen die er nog zijn tussen ggz, maatschappelijke opvang en verslavingszorg; de onderbelichte nazorg. Maar misstanden vind ik een groot woord.⇒

7. *Waar ben jij trots op wat we tot nog toe met z'n allen bereikt hebben?*

Dat we onszelf en de belangen van onze achterban in beeld hebben weten te brengen bij onze financiers: eerst het Zorgkantoor en nu de gemeente Nijmegen. Dat we daar erkenning gevonden hebben en dat De Kentering een bekende naam geworden is. Dat is een verdienste van de hele groep: iedereen heeft zijn steentje eraan bijgedragen in verschillende commissies en door middel van de Nieuwsbrief.

Jean en Vincent

8. *Heb je buiten het Basisberaad (en de andere beroepswerkzaamheden) nog activiteiten?*

Ik doe aan volleybal. Gisteravond wonnen we met 4-0 en dat hebben we uitgebreid gevierd in de sportkantine. Verder hou ik van verre reizen: de wereld ontdekken, andere culturen meemaken.

9. *Wat zijn jouw plannen voor de toekomst?*

In de nabije toekomst hoop ik dat Samen Onder Een Dak van de grond komt: het samenbrengen van de activiteiten van de cliëntenraden, het Basisberaad en de andere projecten van de Stichting Cliënteninitiatieven. Dat is het plan. En mijn wens daarbij is, een fijne werkomgeving te hebben, met goede collega's en een prettige werksfeer.

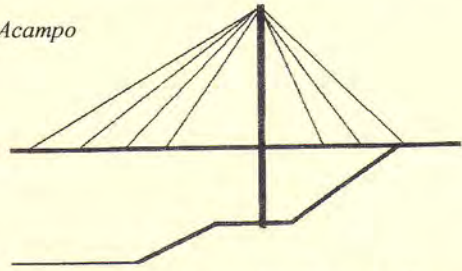
10. *Wie denk jij dat de volgende geïnterviewde is en waarom?*

In het kader van de komende samenwerking lijkt het me goed om deze reeks uit te breiden naar de raden waar we mee gaan samenwerken. Erik van Lent (vice-voorzitter van de centrale cliëntenraad van de RIBW) wil ik aanbevelen, omdat ik zijn rust waardeer, omdat hij al lang meedraait en veel gezien heeft.

Elly en Vincent bedanken Jean voor dit interview en hopen dat de plannen betreffende Samen Onder Een Dak gaan slagen en de wens van een fijne werkomgeving daarbij uitkomt. ⇐

Basisberaad Rivierenland

door: Jean Acampo

In onze regio is de laatste tijd veel aandacht aan de WMO besteedt. De gemeenten waren bezig met het plannen maken en wij willen graag belangen van cliënten met psychische problemen onder de aandacht brengen.

Speciale aandacht hebben we gericht op de grootste gemeente in de regio. Bij enkele regionale dossiers is de gemeente Tiel nadrukkelijk de trekker, te weten bij de dossiers Verslavingszorg, GGZ-preventie, openbare GGZ en Maatschappelijke Opvang. In de WMO-raad van Tiel hebben we een sterke afvaardiging die een kundige inbreng heeft.

Op het WMO-beleidsplan in Tiel zijn een aantal kanttekeningen geplaatst. Zo mist de Wmo-raad een dak- en thuislozenbeleid. Zij adviseert daar voor de Tielse situatie iets over te zeggen. Verder geldt dat inwoners van Tiel die gebruik maken van diensten van organisaties zoals de GGZ, hiervoor een eigen bijdragen betalen. Deze bijdragen zijn erg hoog en kunnen een drempel te zijn om te werken aan hun gezondheid.

Wanneer de Bijzondere Bijstand hierin een oplossing biedt is het van groot belang dat aanvraagprocedures eenvoudig zijn en de voorlichting hierover eveneens. Het advies werd uitgebracht de procedures en voorlichtingsmaterialen te vereenvoudigen.

Gezond zijn van lichaam en geest zou voor alle inwoners van Tiel een vanzelfsprekendheid moeten zijn. Maar er zijn omstandigheden waardoor dit niet zo is: mensen met een lichamelijke beperking of een psychische aandoening missen een deel van hun gezondheid.

De gemeente kan dit niet oplossen of wegnemen. Wel kan de gemeente voorlichten, compenseren (Wmo voorzieningen) en faciliteren.

Wil je meedenken en meepraten, neem contact met ons op. ⇐

Bert Arts

Herwonnen levenskracht

Door: Bert Arts

Bij ons in de bijkeuken stond een doos met zakjes met deze tekst erop toen ik een jaar of veertien was; het waren collectezakjes van de vastenactie die mijn moeder ging rondbrengen. Ik vond het een spannend en mooi motto, waar ik zo af en toe aan terugdenk. Herwonnen levenskracht is een mooie omschrijving voor herstel, rehabilitatie, aansterken en er weer zin in krijgen.

In onze vorige Nieuwsbrief heb ik het gehad over de brief die Jacqueline van Kalmthout en ik geschreven hebben naar de gemeente en het daaropvolgende gesprek met wethouders en ambtenaren. De brief ging over jongeren die door een psychiatrische achtergrond buiten school, maatschappij en zonder toekomst dreigen te raken. Thuis veel problemen hebben; ouders die er geen raad meer mee weten en zich nauwelijks gesteund of begrepen voelen. Het ging ook over onderwijs, re-integratie en toekomstperspectief.

Het is belangrijk om hier mee door te gaan en het ook in breder perspectief te plaatsen. Veel mensen die op jonge leeftijd met een opname of behandeling in de GGz te maken krijgen hebben het erg moeilijk om een (goede) opleiding af te ronden. Gevolg, weinig of geen kans op werk en alles wat daar mee samenhangt. Er zijn tegenwoordig wel allerlei regels en mogelijkheden voor re-integratie en trajectbegeleiding. Sloten met geld worden vrijgemaakt om arbeidsgehandicapten aan werk te helpen en er is een levendige markt en handel ontstaan om onze kansarme aan werk en uit de steun te helpen. Het effect is echter erg klein; veel mensen doen hun best, anderen ruiken kansen er zelf beter van te worden. Ik denk dat de meeste projecten vooral mislukken omdat het opnieuw gebeurt over de hoofden van de mensen die het zelf aangaat. Plannen worden bedacht, gepland en uitgevoerd

zonder ons cliënten er bij te betrekken. Feitelijk is dit domme verspilling van gemeenschapsgeld. Ik wed dat wij met de helft van het geld twee keer zo veel bereiken als wat er nu wordt bereikt. Het zou mooi zijn als wij cliënten samen met instellingen (RIBW, GGz Nijmegen en IrisZorg) en met steun van Gemeente, Provincie, Zorgkantoor en Zorgverzekeraars), er voor kunnen zorgen dat veel meer van onze mensen weer echt mee kunnen gaan doen in Nijmegen. Ik heb hier wat voorstellen en kanttekeningen:

- ♦ Bouw bureau Daadwerk uit tot een eigen uitzend en bemiddelingsbureau voor de gehele GGz en laat trajectbegeleiding niet over aan commerciële bedrijfjes met weinig binding en voeling met degenen die ze moeten begeleiden.
- ♦ Als instellingen scholingen en trainingen aan hun cliënten aanbieden zouden ze er ook voor moeten zorgen dat cliënten daarna ook daadwerkelijk (betaald) een vervolg hierop krijgen.

Te vaak worden mensen lekker gemaakt met de suggestie werk te krijgen. Funest voor de motivatie als je al vaker teleurgesteld bent.

- ♦ Door de hele GGz heen aandacht voor Herstelactiviteiten, zoals het HEE-project en cliëntsturing bij werkprojecten en vrijwilligers projecten.

Bij dit alles een menselijke, kleinschalige maat zodat je als individu niet ten onder gaat in de steeds grotere instellingen en maatschappij waar je al gauw een onbeduidend nummer bent.

♦ Er is een groot gat tussen dagbesteding, vrijwilligerswerk, gesubsidieerde arbeid en echte reguliere banen. De stap naar volwaardig werk en dus ook volledig meedoen aan de samenleving is voor de meesten van ons niet te maken. Schrijnend omdat we er wel de capaciteiten en kennis voor hebben. Het glazen plafond voor mensen uit de GGz hangt erg laag.

♦ Vaak hebben mensen te weinig oog voor de psychische pijnen van anderen; mensen lijken soms sterker dan ze zijn, de samenleving zou hier meer begrip voor moeten krijgen.

♦ Mensen uit de GGz blijken als nieuwkomers bij de gemeentes via de WMO nog veel te weinig in beeld. Onderzoek leert dat de zegeningen die de WMO zou moeten brengen onze mensen nog nauwelijks bereikt. De achterstand die we hadden is eerder vergroot dan verkleind. Het wordt hoog tijd dat we echt mee kunnen doen.
Tijd voor de inhaalslag!

Herwonnen levenskracht, mooi motto maar pas mogelijk als je voldoende steun en kansen krijgt vanuit de samenleving!
Met steun van instellingen en overheid kunnen veel mensen die lang niet hebben meegedaan naast levenskracht ook weer levensvreugde herwinnen. ←

Buitenspel

*Het valt niet mee
om weer mee te doen
na jaren in de marge
en leven langs de rand
van werk en samenleving.*

*Het valt niet mee
weer mee te doen
als je vele jaren
met weinig geld
probeerde te overleven.*

*Het valt niet mee
weer mee te doen
wanneer je telkens weer
werd afgewezen
als je solliciteerde.*

*Het valt niet mee
weer mee te doen
als je steeds meer
een buitenstaander
bent geworden
Het valt niet mee!*

*Toch kan ons buitenspel
worden opgeheven
kunnen wij opnieuw
of voor het eerst
volop mee gaan doen.*

*Voorwaarde is wel
neem ons serieus
zie ons als volwaardig
mens en burger
in de samenleving.*

*Te vaak staan wij buitenspel
doordat alles buiten
ons om geregeld wordt
wij speelbal zijn
in plaats van medespeler.*

*Het valt niet mee
weer mee te doen
maar het kan wel
Niet langer in de marge!
Niet langer buitenspel!*

Bert Arts

Geslaagde ontmoetingsmiddag met de GGz in cultureel centrum van Druten:

door Vincent van Dongen

In 2008 heeft of krijgt een kwart van alle mensen psychische problemen. Vier van iedere tien mensen heeft minstens éénmaal in zijn of haar leven last van een psychische stoornis gehad. Toch zijn de psychiatrie en haar cliënten erg onbekend bij de buitenwacht. Dat terwijl de gemeenten, bijvoorbeeld ook in het Land van Maas en Waal, beleid moeten maken voor deze mensen, sinds de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO) anderhalf jaar geleden van kracht werd.

Vincent van Dongen

Begin dit jaar kwamen bij Dagactiviteitencentrum De Arc in Druten een aantal mensen bijeen, die zich betrokken voelden bij de WMO, in het bijzonder voor ggz-cliënten in de gemeenten ten westen van Nijmegen.

Vooraf bij de gemeente Druten en later ook bij cliënten van de Arc - en natuurlijk ook bij ons van De Kentering - bleek zoveel

enthousiasme te bestaan, dat werd besloten tot het organiseren van een 'middag van ontmoeting met de ggz' op dinsdag 7 oktober 2008.

De middag werd gehouden op de bovenverdieping van Cultureel Centrum D'n Bogerd in Druten. Er kwamen ruim dertig bezoekers op af: cliënten, zorgverleners en familie van cliënten, maar ook twee wethouders uit West Maas en Waal, een ambtenaar uit Druten en mensen wiens belangstelling was gewekt door het bericht uit de Waalkanter, de krant van het Land van Maas en Waal.

Na de opening van de middag door de Drutense WMO-wethouder van Rensen, kwam een boer met een zeis 'de boel aanscherpen': wat zijn nou eigenlijk de hobbels, waar mensen uit de psychiatrie tegenaan lopen?

Het gaat om participatie en emancipatie en obstakels daartoe zijn vooroordelen, geldgebrek en bureaucratie en continu wisselende regelgeving. Twee medewerkers van de GGz Nijmegen kwamen met een uitleg over psychische problemen zoals depressie, angststoornissen, schizofrenie en stressklachten

en het aantal mensen op de honderd dat daar last van heeft.

De bezoekers kregen niet alleen informatie gepresenteerd, ze konden ook zelf op onderzoek uit. Er was een markt met informatiekramen, bijvoorbeeld over de activiteiten op De Arc. De bezoekers hiervan presenteerden het kledingatelier, pottenbakkersproducten, schilderijen en de gezondheidscursus Health for You. Verder deelden medewerkers van de RIBW en de GGz Nijmegen een kraam, net zoals de beide Maas en Waalse gemeentes.

De Kentering stond gebroederlijk naast de vereniging voor ouders van drugsverslaafden LSOVD. Alle bezoekers mochten onder leiding van DAC-bezoekers meeschilderen aan een schilderij, waarin in aboriginal-kleuren geknoopte touwen de verbondenheid werd verbeeld, die wij met deze middag probeerden te bereiken.

En daarin is men geslaagd: er was veel activiteit en veel ontmoeting met elkaar, zo vatte Marijke Poelhekke, regiomanager bij de RIBW, de middag samen. En misschien draagt deze dag er iets aan bij dat de wens die wethouder Rensen uitsprak in vervulling gaat, dat de geestelijke gezondheidszorg net zo normaal gevonden wordt als de buurtvereniging. ←

Een 'steekje los'

Door: Els Baltjes

(fotografie voor het boekje voor de Dag van de Kwaliteit)

Afgelopen en komende weken ben ik druk bezig met een speciaal fotoproject. Ter gelegenheid van de 7^e Dag van de Kwaliteit, georganiseerd door De Kentering maak ik portretten van mensen met een psychiatrische achtergrond. Mensen, met –zoals in de volksmond wordt gezegd– een 'steekje los'.

Els Baltjes

Ik portretteer deze mensen in hun vertrouwde omgeving. Dit kan bij hen thuis zijn, of in een huis voor begeleid wonen, maar ook gewoon op straat, als iemand geen dak boven het hoofd heeft. Het doel van de Dag van Kwaliteit en dus ook het doel van mijn portretten is, om de negatieve beeldvorming rondom mensen met een 'steekje los' te doorbreken. Want negatieve beeldvorming over de doelgroep is een probleem, omdat het leidt tot uitsluiting en isolement.

Nu heb ik geen idee bij hoeveel mensen door de Dag van Kwaliteit deze boodschap zal overkomen, maar bij eentje is dat al gelukt en dat ben ik.

Ik kom niet dagelijks in contact met genoemde doelgroep en vond deze opdracht dan ook reuze spannend, eigenlijk eng. Laten we wel zijn, mensen met een 'steekje los' zijn op z'n minst raar en/of agressief. Je hoeft alleen al naar TV programma's zoals Goede Tijden Slechte Tijden te kijken, om te zien dat mensen met psychische aandoeningen gevaarlijk zijn, een bedreiging vormen voor je eigen leefomgeving. Ze zijn gek dus! Over negatieve beeldvorming gesproken!! Een fraaie uitgangspositie om aan dit project te beginnen.

Inmiddels heb ik meer dan tien mensen op de foto gezet. Deze bezoeken duren gemiddeld twee uur, waarvan ik ongeveer een kwartier aan het fotograferen ben. De overige tijd wordt besteed aan het kennismaken, koffie drinken en gezellig 'klessebessen'. En ik moet zeggen, mensen met een 'steekje los' hebben heel wat te vertellen. Het zijn stuk voor stuk boeiende gesprekken. Een ieder heeft zijn eigen ontroerende, verdrietige en vrolijke verhalen. Eigenlijk net als 'gewone' mensen. Toch zijn ze anders.

Zo valt me hun overgevoeligheid op voor bijvoorbeeld impulsen van buitenaf, hetgeen hen o zo kwetsbaar maakt. Maar niet 'gevaarlijk'. En zeker niet 'eng'.

Gaandeweg het project vraag ik me steeds vaker af: wat is er eigenlijk zo bedreigend aan dat anders zijn?, En wat betekent 'normaal'? Wie bepaalt het of je wel of niet 'gek' bent? Langzaam maar zeker dringt de gedachte zich bij mij op dat het grote verschil tussen de vaste en losse steekjes voornamelijk wordt bepaald door de wijze waarop iemand al dan niet functioneert in onze zogenaamde beschaafde maatschappij. Een samenleving die ruim plaats biedt voor mensen met een leuke baan, een goed inkomen, vitaliteit en veel vrienden. Maar als het je om wat voor reden dan ook niet lukt om aan dit beeld te voldoen, dan val je zagezegd buiten de boot. Gewoon omdat je anders bent... oftewel een 'steekje los' hebt.

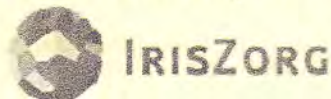
Ik ben de afgelopen weken een stuk wijzer geworden en durf te concluderen:

Mensen met een 'steekje los' zijn zo gek nog niet! ⇐

REGIONALE CLIENTENRAAD ZUID IRISZORG (RCZ)

Daar zie je even met vette letters staan Regionale Cliëntenraad Zuid IrisZorg (RCZ)! Maar wie zijn we eigenlijk, waaruit zijn wij voortgekomen, voor wie werken we nu en hoe pakken we dat aan wat we willen bereiken!

Laten we beginnen met de organisatie van de Clientenraad van Regio Zuid: alle leden (komende uit de Bewonersraden) die in de RCZ zitten en officieel benoemd zijn door de Regio Directeur, zijn cliënten of ex-clieñten van Begeleidwonen, Crisisopvang, Dag en Nachtopvang (MFC), Jeugdopvang, Maatschappelijke Opvang (opvang van ouderen, veelplegers, justitiële cliënten, passanten en verpleegzorg vallen hieronder) daarnaast ook Verslavingszorg in Nijmegen en Tiel en Dagopvang Tiel. Samen vormen deze locaties in beide steden de Regio Zuid en tellen zo'n veertien locaties, die ook nog in verschillende afdelingen zijn verdeeld. Het Intramuraal Motivatie Centrum (IMC), de Klinische Resocialisatie en de Poliklinieken Nijmegen en Tiel vallen officieel onder het Cluster Behandeling, maar ook hier neemt de RCZ de honneurs voor waar.

Waar het mogelijk is en de cliënten het zelf ook willen zijn Bewonersraden opgezet en vanuit deze Bewonersraden zit altijd een vertegenwoordiger in de RCZ.

In de locaties waar men korter dan drie maanden woont of waar ambulante cliënten komen, is het moeilijk om cliënten te vinden die een Bewonersraad willen opzetten. Op die locaties heeft de RCZ een maandelijks spreekuur ingesteld en kunnen alle cliënten met collectieve klachten bij hen terecht en ook hier wordt dankbaar gebruik van gemaakt.

Het Kasteel

Uit het bovenstaande stukje kun je al zien waar de Bewonersraden en RCZ voor zijn, en wat en hoe wij dit aanpakken. We zijn er voor de cliënten om hun

belangen te behartigen (waar nodig en mogelijk) naar de lokale Managers, de regio Directeur en zelfs naar de Gemeente toe en dit doen we door te luisteren, signaleren, registreren en te rapporteren over datgene wat cliënten vinden dat extra aandacht nodig heeft. Het kan ook een idee of aandachtspunt zijn die gebruikt kan worden

bij het toekomstige beleid. Een heel belangrijk punt is, waar cliënten tegen aanlopen en dit schriftelijk door te geven aan de desbetreffende managers en directeur. De RCZ geeft indien nodig gevraagd en ongevraagd advies op regionale beleidsplannen.

We gaan nog een stukje verder om een duidelijk beeld te geven hoe de organisatie van de Centrale Clientenraad IrisZorg (CCI) in elkaar steekt. De CCI is opgebouwd uit drie regionale raden te weten: midden, noord en zuid (dus wij). Vanuit deze regionale raden gaan drie leden (voorzitter, secretaris en lid) naar de CCI die zes maal per jaar vergadert en eveneens zes maal per jaar met de Raad van Bestuur. De leden uit deze

raad worden ook officieel benoemd door de Raad van Bestuur. Naast deze 12 bijeenkomsten zijn er nog

diverse andere vergaderingen waar de leden van de CCI (meestal de voorzitters en secretarissen van de regionale raden) geacht worden bij aanwezig te zijn. Ook bij deze bijeenkomsten kunnen de leden schriftelijk gevraagd en ongevraagd advies verstrekken, maar dan op bestuurlijke beleidsplannen.

Het allerbelangrijkste is en blijft voor de RCZ het contact met de cliënten. Door contact te maken en houden met de achterban kun je het vertrouwen winnen om er zo achter te komen wat er speelt. Daarnaast is een goede samenwerking met de medewerkers, lokale managers en directeur van belang en staat bij de RCZ hoog in het vaandel, uiteraard in het belang van de cliënt.

Deze notitie is gemaakt uit naam van Arie (MFC en Kasteel), Ben (Crisisopvang en Begeleidwonen, secretaris RCZ), Jamie (Jongerenopvang), Willem (Polikliniek Tiel en Nijmegen, secretaris RCZ), Corrie (een beetje voor alles en voorzitter RCZ). ⇐

Citaten bijeengebracht door Wim van der Velden

Voor de volledige artikelen verwijst ik naar onze website
: infowinkel@decentering.info

Nijmegen
De Gelderlander vrijdag 18 oktober 2006 33

Gelukkig na 40 jaar psychiatrie

Nadat ze afkickte van een cocktail van antipsychotica, ontwaakte Trees Cribling uit een diepe winterslaap. [Ex-)psychiatriepatiënten vertellen in een korte serie over hoe ze in het leven staan. Afl. 1 van 3.

[illegible]

Toussaint Colbère: Ik denk nu eraan om te laten zien wat ik weet. Gel te zien en mijn vult te horen.

John Lee Shreck/De Courtenville

☞ basisberaad@dekentering.info

Een vlieg werd voor Dikke Roelofsen uit Nijmegen opgevoerd het symbool van de dood. Zij en andere (ex)psychiatrpatiënten vertellen in een korte serie over hoe ze in het leven staan. Vandaag aflevering 1.

[illegible]